

Tamás Menyhért
 Falközi strázsán

Visszatért kezdet,
 álomtalan szülőföld –
 ínség, szomjúság.

Fölöttem két arc,
 két hazafénylő ikon –
 másukat hordom.

Ékes szó, csúfolt,
 mindjét magamra szabom –
 hangjára ébreszt.

Szülőtáj-émlék,
 szegélyes cserépszerűség –
 falközi strázsán.

Báthori Csaba
 Napjaink sora

Ott is vezet út, ahol nem vezethet.
 Ott is van világos, ahol sötét van.
 Nincs ember egyedül az éjszakában.
 Örök emlékek semmiből erednek.

Síri csend van a vihar közepében.
 Senkivé válsz majd éppen a magasban.
 Ne imádd, aki megszólíthatatlan.
 Hazug igazság, szabados szemérem.

Imában gubbaszt, elrejlík az átok.
 Ne is sajnálkozz, – fogadd el a szégyent.
 Nem csak a hős teremthet más világot.

A szégyent szíved egyszer majd kiváltja
 s a szakadékban ment meg – avagy épp fent –
 a férfi reménytelenség csodája.

Döbrentei Kornél

A felszabadítás szomorúsága

A püspök-vertanúk emlékére

Húsvétvasárnap, ahogy a pitymallat szokott
 az örök világosság rőt hétköznapjain,
 Jézus is tette szent dolgát és feltámadott,
 de a nélküle-világ, sebei karmazsin
 udvarán, új kivégzésre készülődik már:
 a Trianon-trancsírt túrt hon a szörnyű birok
 végóráiban a barbár győztesekre vár,
 egylényegűvé lesz a gyilkos és a gyilok.

Két tarkólövés közt a szünet jótetté fokozott.
 Húsvét ünnepén benyomultak Győrbe az oroszok.

Öldökléstől, szabadharácstól nyútt-részeg
 katonák, szegény, szerelemínséggel megvert,
 a nagy háború-egészen esendő részek,
 kik létáldozni kaptak dögcédula-kegyszert,
 a templomhoz rontanak (asszony nép remeg benn),
 zsigerük emlékszik, mi a lányhús színjava,
 szájukból árad halálparfümmé erjedten
 a benyakalt, vodkapótló kölnivíz szaga.

Két tarkólövés közt a szünet jótetté fokozott.
 Húsvét ünnepén benyomultak Győrbe az oroszok.

Ostromolják a kaput, reng vára az Úrnak,
 túrve nézi, az oltalom esélye fogytán,
 harangjai bénák, önsúlyukba némulnak,
 hergelt herékkel tombol a vörös toportyán:
 a mitikus szűzhártyaajtó már beszakad,
 mögötte a préda, közel a kéjes früstök,
 s akkor tiltón fölmagaslik, megállj, nem szabad,
 kiált báró Apor Vilmos, a győri püspök.

Két tarkólövés közt a szünet jótetté fokozott.
 Húsvét ünnepén benyomultak Győrbe az oroszok.

Büszkén kiáll a főpap, sátánűző percek,
 a hőkölő hordának szívet, mellet kítár,
 mögötte a fejiérnép összebújva reszket,
 de váratlanul felkaffog egy davajgitár,
 rettenetes csönd mállasztja a lőporfűstöt,
 és szétlyuggatott testtel lehanyatlik lassan,
 tűnődőn, báró Apor Vilmos, győri püspök,
 s latrok torkából diadalordítás harsan.

Két tarkólövés közt a szünet jótetté fokozott.
 Húsvét ünnepén benyomultak Győrbe az oroszok.

A züllött csorda megüli a vad-buja tort,
 előbb felravataloztatják a tetemet,
 és felhozatják a lányokkal a misebort,
 és papi ruhába bújva táncot lejtének
 a ravatal körül, majd leteperve őket,
 s szétfeszítve, azonnap, hogy Ő feltámadott,
 meggyalázzák a holnap Jézus-anya nőket,
 Apor Vilmos püspök és a megváltás halott.

Két tarkólövés közt a szünet jótetté fokozott.
 Húsvét ünnepén benyomultak Győrbe az oroszok.

JUHÁSZ FERENC

Vörös István

Utazás a havas márciusba

Haibun

1

Letérés az autópályáról

Ahol a széles, kétpályás autósétány átlép a nagy folyón, a Tiszán, onnan nem messze egy autóspihenő van, majd leágazás, mely egy ütött-kopott kisvárosba visz, kereszteződések, elágazások között kell eligazodnia a vándornak, hogy északkeletnek tartva végre elérje a mellékutat, mely célja felé vezet.

A kényelmesen
járható útról térj le,
hogyan tavasz legyen.

2

Virágok a kertben

Miközben Újtikostól Tiszadob felé tartottunk, egyre mélyebbre hatoltunk a magyar táj széles, csendes közönyébe. Hiába volt március, havazás előtti szürkeség karcos hidegét éreztük az orrunkban még a kocsi fűtése ellenére is.

Célhoz érve babból, répából, rizsből álló étkeket vettünk magunkhoz. Különösen ízlett a paradicsommal elkészített gyalult tök. Némi rózsaszín bor elfogyasztása után aludni dőltünk, a fél éve nem látott dunyha úgy nyelt magába, mint tengerészt a távoli kikötőben viszontlátott szeretője.

A téli álom,
a tavaszi félálom:
hóvirág s krókusz.

3

Felborult egyensúly

Délután ötre jószolták a havazást, és a havazás pontosan megérkezett. Mint a mesekönyvekben, vattacsomónyi pelyhekben hullt a hó. Úgyse marad meg, mondtuk séta közben, mialatt a környék kutyáinak köszöngettünk.

Mintha közepes törpekezek vagy korán felébredt szitakötők szárnya lucskos kis hógolyókkal dobált volna minket.

A Holt-Tiszában egy méterrel alacsonyabban állt a víz a nyáron megszo-kottnál.

Márciusi hó
nem hoz tavaszt, a világ
jobb is lehet még.

4

A valóságosról

Estére hóvihár támadt, ézengéssel, villámlással. Furcsa volt, hogy a tévében is épp vihart adtak, és nem lehetett tudni, melyik valóság valóságosabb.

Amit kitalálsz,
nem lehetetlenebb, mint
egy újabb tavasz.

5

Mi számít soknak?

Reggel arra ébrednek, hogy az ablak alatt egy üres dióhéjjal teli zsákban énekesmadarak kutakodnak. A nyitott száj előtt sorba állnak, és mindig egy mászik a belsejébe, keres és talál valamit, kirepül egy közeli ágra, és ugrik is helyére következő.

Cinke, vörösbegy, tengelice, sármány, veréb.

Üres dióhéj?
Egy cinkének kevesebb,
nekünk több kevés.

6

Délelőtti séta

Egy falusi sikátoron vágunk át, a tetőkről gondfelhőként sodorta le a havat a folyton vissza-visszaforduló szél. Megálltunk az erdő szélénél. Onnan nem volt már tovább. De lehetetlen volt a visszaút is.

Kutyaugatás
mély visszhangja a folyó
fölött. Harangszó.

7

Visszaút

Nem jutsz soha vissza. Tegnap itt, az autós ösvényen nem voltak hóátfúvások, nem voltak jégbordák az autósétatéren. De tegnap nem is erre mentünk. Hanem arra.

Hogy lesz-e idén tavasz, vagy már el is múlt, nem tudom.

A városban a fekete fákra minta fehér szalagot ragasztottak volna, oldalról tapadt törzsükre és ágaikra a hó. Miközben lent a földön nyoma sem volt semmi fehérnek, csak bizonytalan zöldnek, sárnak és egy kevés jégnek.

Veszekedés sok
kocsiban, ahol nem
mi ülünk. Kilóg

a fák csontváza
az időből. Vigasz és
lelkifurdalás.